

poëzieCentrum

Yekta

3 • 5
2

versopolis

Yekta
1979
Frans / French

3 • 5
2

2	BINNENRIJM	20	[ZONDER TITEL]
3	INTERNAL RHYME	21	[UNTITLED]
3	RIME INTÉRIEURE	22	[SANS TITRE]
4	[ZONDER TITEL]	24	[ZONDER TITEL]
5	[UNTITLED]	25	[UNTITLED]
5	[SANS TITRE]	26	[SANS TITRE]
6	[ZONDER TITEL]	28	[ZONDER TITEL]
7	[UNTITLED]	29	[UNTITLED]
7	[SANS TITRE]	30	[SANS TITRE]
8	DUISTERE AFSTAMMING	32	HET KERKHOF VAN
9	OF DARK DESCENT		DE ZEEMONSTERS
10	DE SOMBRE ASCENDANCE	33	THE SEA-MONSTER'S
			CEMETERY
12	VIATICUM	33	LE CIMETIÈRE DES
13	COMFORT		MONSTRES MARINS
14	VIATIQUE		
16	DE LAATSTE STRELING	34	HET GRAF VAN DE SOLDAAT
	VAN DE WINTER	35	THE SOLDIER'S TOMB
17	WINTER'S LAST CARESS	35	LA TOMBE DU SOLDAT
18	LA DERNIÈRE CARESSE		
	DE L'HIVER		

BINNENRIJM

bij elke bladzij wisselt zijn mimiek
zijn mond heeft nog steeds de zwarte charme
van in gedeeld spuug aangeboden lippen
hij laat vooral zijn door stilte uitgeholde tanden zien
en het witte keelgat van drinkers van de wind
hij reutelt als een marathonloper die bezwijkt
en heeft de adem van een heer van de hel
zijn vreemde stem heeft alleen mijn hart
waar hij ontstaat even schipbreuk lijdt en verdwijnt
op het rif der zinnen van een bloedende tijd
waar de ziel zich opent waar het wezen zich wapent
laat alleen ik hem praten als anonieme vriend
in het donker van een lege kamer
maar zijn taal is vonk van een heilig vuur striemende orkaan
en als ik op het boek inslaap verovert het gedicht
mijn dromen als een oeroud relik
en als ik het boek open op tafel achterlaat
en opsta zit het gedicht me met zijn blik achterna

INTERNAL RHYME

at every page its aspect changes
its mouth always has the dark charm
of proffered lips of shared saliva
it mostly shows teeth mined by silence
and the white throat of those who inhale the wind
it pants like a dying marathon runner
breathes like hell's ambassador
its singular voice has only my heart
to be born and disappear in a brief shipwreck
on the reef of sentences where time bleeds
where the soul unfolds where the being is armed
I alone make it speak as a nameless friend
in the darkness of an empty room
but its tongue is the flame of a sacred fire whiplash storm
and if on the book I nod off the poem invades
my dreams like a memory from long ago
and if I leave the book open on the table
and I stand up the poem follows me with its gaze

RIME INTÉRIEURE

à chaque page change son visage
sa bouche a toujours le charme noir
des lèvres offertes d'une salive en partage
il montre surtout des dents creusées par le silence
et le gosier blanc des buveurs de vent
il a le souffle d'un marathonien mourant
l'haleine d'un consul des enfers
sa voix singulière n'a que mon coeur
où naître et disparaître l'instant d'un naufrage
sur l'écueil des phrases où saigne l'heure
où s'ouvre l'âme où s'arme l'être
moi seul le fais parler comme anonyme ami
dans la nuit d'une chambre vide
mais sa langue est flammèche d'un feu sacré fouet d'orage
et si sur le livre je m'assoupis le poème envahit
mes rêves comme une très ancienne mémoire
et si je laisse le livre ouvert sur la table
et que je me lève le poème me poursuit du regard

[ZONDER TITEL]

de nacht ziet krijtbomen groeien
op de borden van gesloten scholen
op elke tak omhelzen een paar woorden elkaar
zelf jaag ik het boek na van mijn ontstaan
in bouwvallige lokalen neem ik
evenwichtslessen in het gesternte van mijn gedachten
hun handboeken hebben me niets bijgebracht
zelfs geen zin die me kan bevatten
of de geheimen van de schijn
ik word door bijnamen geplaagd ik herhaal verhalen
maar weet niets van het wezen voor wie ik tijdens de ondergang bid
ik ben slechts een accent in de oneindige taal van de wind
die de as van de doden op komt waaien
een klank vervormd op het ritme van de drempels
die ik gestaag overschrijd om nog meer te verdwalen
ik omsingel het onzichtbare ik bewaak de stilte
zo bewoon ik de schets die geen middelpunt heeft
het onderbewustzijn van de tekens

[UNTITLED]

Night sees trees of chalk grow
on the blackboards of condemned schools
words grip on to each branch
it's me pursuing the book of my birth
among the dilapidated rooms I take
balancing lessons in the constellation of thoughts
I have learnt nothing from their handbooks
not even a phrase to contain me
not even the secrets of appearance
nicknames follow me I repeat stories to myself
but I know nothing of the being for whom I pray in the debacle
I am only an accent in the infinite language of the wind
come to blow the ashes of the dead
a sound distorted on the grain of doors
that I pass through without respite the better to lose myself
I encircle the invisible I cross-rule the silence
and so I live in the sketch bereft of a centre
the unconscious of the signs

[SANS TITRE]

la nuit voit croître des arbres de craie
sur les tableaux d'écoles condamnées
sur chaque branche quelques mots s'étreignent
c'est moi qui poursuis le livre de ma genèse
parmi les salles délabrées je prends
des leçons d'équilibre dans la constellation de mes pensées
je n'ai rien appris de leurs manuels
pas même une phrase pour me contenir
pas même les secrets du paraître
des sobriquets me suivent je me répète des histoires
mais j'ignore tout de l'être pour qui je prie dans la débâcle
je ne suis qu'un accent dans la langue infinie du vent
venu souffler la cendre des morts
un son qui se déforme au fil des portes
que je franchis sans relâche pour m'égarer davantage
j'encercle l'invisible je quadrille le silence
ainsi vis-je dans l'esquisse privée de centre
l'inconscient des signes

[ZONDER TITEL]

aan het voeteneind de sporen van een beest
aarde en bloed op het tapijt
hij staat op en volgt de nog verse afdruk
hij loopt door gangen door kamers
voorbij de open deur en dringt
ten slotte het nabijgelegen bos binnen
ik kan zijn vacht ruiken het dier is vlakbij
denkt hij terwijl hij kloven en rivieren oversteekt
ik kan haast zijn warmte voelen ik nader het beest
denkt hij terwijl hij steden met onbekende talen verlaat
maar al lang heeft hij het dier bereikt
en – zijn ogen op de einder gericht – ziet hij niet
dat vóór hem de sporen verdwenen zijn
dat zijn voeten bloeden
en dat daar heel dichtbij
zonder enig gerucht
een ander hem achtervolgt

[UNTITLED]

at the foot of the bed the tracks of a beast
earth and blood on the rug
he gets up and follows the still fresh trail
walks down corridors across rooms
through the open door and reaches
the nearby woods

I can breathe its fur the animal is only a few metres away
he says to himself as he steps over cracks and crosses rivers
I can almost feel its heat I am getting close to it
he says to himself as he leaves cities with unfamiliar languages
but he has long since reached the animal
and with his eyes staring at the horizon he hasn't seen
that the tracks before him have vanished
his feet are bleeding
and silently there
close behind him
someone's following

[SANS TITRE]

au pied du lit les traces d'une bête
de la terre et du sang sur la moquette
il se lève et suit la piste encore fraîche
il longe les couloirs traverse les pièces
passe la porte ouverte et va
jusqu'à s'enfoncer dans la proche forêt
je respire son pelage l'animal n'est qu'à quelques mètres
se dit-il alors qu'il franchit déjà crevasses et rivières
je sens presque sa chaleur j'approche de la bête
se dit-il tandis qu'il quitte des villes aux langues infamiliales
mais il a depuis longtemps rejoint l'animal
et les yeux rivés sur l'horizon n'a pas vu
que les traces ont devant lui disparu
que ses pieds saignent
et que sans bruit là
tout près derrière
un autre le suit

DUISTERE AFSTAMMING

ik ben geboren uit de duikvlucht van het vliegtuig dat valt
zevenenzeventig seconden nadat het opsteeg
ik ben geboren uit slippartijen wagens die van de weg afgingen
uit autoaccidenten crashes kettingbotsingen
ik ben geboren uit olievlekken
uit gaslekken
uit opflakkerende vlammen
en uit afgeketst geweervuur
ik ben geboren op een toxische sofa
en op instortende tribunes
uit doorgesmolten zekeringen
en chemische branden
met een satelliet die op aarde ploft
een kraan die kantelt
en treinen die ontsporen
terreinen die verzakken
palen die doormidden buigen
pijpen die in tweeën breken
en op het losgeraakte terras hoog op de wolkenkrabber
in het snel wegschietende schuitje van de mallemlolen
de steigers die het begeven
de lift die te pletter stort
ik kwam ter wereld bij een kapotte spoorwissel
een leestekenfout in een gebruiksaanwijzing
een programmeerfout
een vertraagd signaal
ik ben de erfgenaam van rampen en leed
en werd een waar onheilsprofeet
puur product van de zwarte dromen
die krioelen in het brein der steden
ik ben geboren tijdens een struikeling
een plotselinge averij
ik ben geboren in de dans van defecte tuigen
het metalig gebroddel van de dood
– ontknoping van het dreigende gedender
van de culturen die ons in hun armen
knellen tot we stikken
zoals een morfineverslaafde opa en een possessieve moeder

OF DARK DESCENT

I was born in the dive of a plane that crashed
 forty-seven seconds after take-off
I was born in skids in off-road slides
 in spins and somersaults and pile-ups
I was born in black tides
 in gas escapes
in backfires
 and ricocheting bullets
I was born on a toxic sofa
 and on collapsing terraces
in the melting of fuses
 and chemical fires
with a headlong satellite
 a toppling crane
the derailing of trains
 the subsiding of grounds
the folding of goalposts
 the cracking of pipes
and on the balconies detached from the top of a skyscraper
 in the cart that comes adrift in full flight from the merry-go-round
the scaffolding that collapses
 the lift that plummets to earth
I came into this world through a fault in the points
 a mistake in punctuation in assembly instructions
a programming error
 a delayed indication
I am the heir to disasters
 and the spirit of adversity has shaped me
a pure product of dark reveries
 that crowd into the brain of a town
I was born in a loss of balance
 a sudden problem
I was born in the dance of faulty machines
 the metallic blunders of death
forming the end of the sinister purr
 of those civilisations that in their arms
squeeze all the breath out of us
 like the granddad addicted to morphine or the possessive mother

DE SOMBRE ASCENDANCE

je suis né dans le plongeon de l'avion qui s'abat
quarante-sept secondes après son décollage
je suis né dans les dérapages les sorties de route
les toupies les tonneaux les carambolages
je suis né dans les marées noires
les fuites de gaz
dans les retours de flammes
et le ricochet des mitrailles
je suis né sur un canapé toxique
et sur des gradins qui s'effondrent
dans la fonte des fusibles
et l'incendie chimique
avec un satellite qui chute
une grue qui bascule
le déraillement des trains
l'affaissement des terrains
la pliure des poteaux
la rupture des tuyaux
et sur la terrasse détachée des hauteurs du gratte-ciel
dans la nacelle qui se décroche en plein vol du manège
l'échafaudage qui lâche
l'ascenseur qui s'écrase
je vins au monde sur une erreur d'aiguillage
une faute de ponctuation dans une notice d'outillage
une faille dans la programmation
un retard de signal
je suis l'héritier des sinistres
et l'esprit du désastre m'a pétri
pur produit des rêveries noires
qui pullulent dans le cerveau d'une ville
je suis né sur une perte d'équilibre
une soudaine avarie
je suis né dans la danse des machines défailtantes
les cafouillages métalliques de la mort
formant le dénouement du ronronnement sinistre
de ces civilisations qui dans leurs bras
nous complimentent jusqu'à l'asphyxie
comme le grand-père morphinomane et la mère possessive

VIATICUM

elke dag brengt ons zijn rust
 een naar gerucht dat door de wachtkamers der geschiedenis waart
elke dag ontknoopt zich in de kleine bruisende kwellingen
 van een metalen lipje dat in een glas soda werd opgelost
 waarin roltrappen worden weerspiegeld en geoliede tourniquets
 voor een man die niet bestaat

we zijn broze filmfragmenten
 gerestaureerde spoelen van melancholische metrage
 die een lege zaal overstroomt met walmen van bittere eenzaamheid

de gekraste elpees die een balmeester koppig
 laat knarsen onder de diamant van een ster
 om de draad op te pikken van onvoltooide rituelen
 de harmonie van de wanhoop

de gebarsten borden die op de stokjes van ingewijden draaien
 zoals de uitgestoken ogen van een waanzinnige god
 in de ontnuchterde nacht

we roeren in ons stukje hemel met het gebogen
 lepeltje van voorbije festijnen in de ruïne van stenen tuinen
 die door het bouwersgild worden geteisterd
 een hagel van kleingeld

waarin je amper het koor kunt horen
 van de doden die komen smeken om stilte

zijn we vanavond in staat het geduld op te brengen
 om wat as te laten spreken
 om ons naar zin smachtend netwerk van mollen te doorgronden
 in de glazige ingewanden van de leviathan
 om de taal te versieren met
 onze verkrumelde beelden en onze vage rillingen
 om deze ondankbare tijden een heugenis te schenken

terwijl een eerste gedachte zonet
 als een vuurvlinder landde
 op de string van de dode stripper
 die stikte in haar eigen pièce montée

COMFORT

each day brings its calm

 a dull murmur that flows through the cloakroom of history
each day unravels itself in the effervescent little pangs
 of a metal strip dissolved in a glass of soda water
 in which are reflected escalators and well-oiled turnstiles
 for a man who doesn't exist

we are fragile dandruff

 restored reels of melancholic films
 flooding an empty hall with a tang of bitter loneliness
the scratched records that a master of ceremonies insists
 on having crackle under the diamond of a star
 so as to rediscover the thread of unfinished rites
 the harmonies of despair

the cracked plates that twirl on nimble sticks

 like the gouged eyes of a mad god
 in the disenchanting night

we stir our little patch of sky with the twisted

 spoon of yesterday's feasts in the rain of stone gardens
 harried by builders' catapults
 a hail of small coins

it's hardly as if the chorus of the dead

 begging for silence can make itself heard

shall we find the patience this evening

 to make some ashes speak
 to break through our network of moles thirsty for meaning
 into the vitreous entrails of the leviathan
 to seduce language
 with our crumbled images and our vague thrills
 to propose a memory for these thankless times

when a first thought settles

 like a butterfly afire
 on the thong of the dead stripper
 suffocating in her pyramid of cream puffs

VIATIQUE

chaque jour nous apporte son calme
une rumeur maussade qui parcourt les vestiaires de l'histoire
chaque jour se dénoue dans les petites affres effervescentes
d'une languette de métal dissoute dans un verre de soda
où se reflètent escaliers mécaniques et tourniquets graissés
pour un homme qui n'existe pas
nous sommes de fragiles chutes de pellicule
bobines restaurées d'un métrage mélancolique
inondant une salle vide d'un relent d'aigre solitude
les disques rayés qu'un maître de bal s'acharne
à faire crépiter sous le diamant d'une étoile
pour retrouver le fil des rites inachevés
les harmonies du désespoir
les assiettes fêlées qui tournent sur les baguettes d'initiés
comme les yeux crevés d'un dieu fou
dans la nuit désenchantée
nous remuons notre petit carré de ciel avec la cuillère
tordue des festins d'hier dans la ruine des jardins de pierre
harcelés par la fronde des bâtisseurs
une grêle de petite monnaie
c'est à peine si se laisse entendre
le chœur des morts venus quémander le silence
saurons-nous ce soir trouver la patience
de faire parler quelques cendres
de percer notre réseau de taupes assoiffées de sens
dans les entrailles vitreuses du léviathan
de séduire le langage avec
nos images en miettes et nos frissons vagues
pour offrir une mémoire à ces temps ingrats
alors qu'une première pensée vient se poser
comme un papillon de feu
sur la cache-sexe de l'effeuilleuse morte
étouffée dans sa pièce montée

DE LAATSTE STRELING VAN DE WINTER

Overall het blauwe zweet van een beangstigde stad

Vluchtige handen blinkende tanden

In elk oog zie je de moord ijlen

En in de etalages transpireren de poppen

Er is niemand die ik moet wreken

Niemand die ik moet vervloeken

Opeenvolging van slapeloze nachten die door geen straf

Voor geen misdaad worden bezwaard

De enige vijanden die ik bezit

Schuilen in mijn geest

Ik leer gewoon de vleugels van het verdriet open te slaan

Ik verkwansel de tederheid waarvan de eenzaamheid me scheidt

Door een laatste streling te wagen voor de val

Ik verander mezelf in een treurig refrein

In een kleine zieke melodie

Die de keizerlijke winter doorkruist

En eindigt in de eeltige holte van een oor

Als broze vlokjes licht

Opdat in de diepte van een droom

De belofte van een nieuwe hartstocht zou sneeuwen

Van een andere einder

Waar de lome schaduw heen leidt in afwachting

Van de wind die hem zal omhelzen

Als een kortstondige geliefde

En hem zal verteren in haar armen

Waar de verre stemmen eindigen

Als sirenen van treurnis

Die zich toornig te pletter slaan

Zonder enige naam

Om de schreeuw te vormen

Op hun lippen van papier-maché

En nooit ophouden te sterven

WINTER'S LAST CARESS

Everywhere the blue sweat of a frightened town

 Volatile hands shining teeth

 In every eye murder can be seen riding

 And in window-displays the dummies perspire

I have no-one to avenge

 No-one to curse

 My vigils succeed one another obsessed

 By the punishment of no crime

 In my mind shelter

 The only enemies I have

I simply learn to extend the wings of sadness

 I squander the tenderness from which loneliness weans me

 As I risk a last caress before they fall

I transform myself into a pathetic ritornello

 A sick little melody

 Which crosses the imperial winter

 And ends in the horny hollow of an ear

 In fragile flakes of light

 So that in the depths of a dream

 Should fall as snow the promise of a new passion

 A new horizon

Where goes the weary shadow waiting

 For the wind which will embrace it

 Like a fleeting lover

 And will consume it in her arms

Where distant voices fall silent

 Like sirens of desolation

 Who are shattered with rage

 Without even a name

 For voicing the shout

 Endlessly dying

 On their cardboard mouths

LA DERNIÈRE CARESSE DE L'HIVER

Partout la suée bleue d'une ville apeurée
Des mains volatiles des dents qui brillent
Dans chaque œil on voit cavalier le meurtre
Et dans les vitrines les mannequins transpirent

Je n'ai personne à venger
Personne à maudire
Mes veilles se poursuivent que n'obsède
Le châtiment d'aucun crime
En mon esprit s'abritent
Les seuls ennemis que je possède

J'apprends seulement à déployer les ailes de la tristesse
Je dilapide la tendresse dont la solitude me sèvre
En risquant une ultime caresse avant la chute

Je me change en minable ritournelle
En petite mélodie malade
Qui parcourt l'hiver impérial
Et finit dans le creux racorni d'une oreille
En fragiles flocons de lumière
Pour que neige dans le fond d'un rêve
La promesse d'une passion nouvelle
D'un autre horizon

Là où va l'ombre lasse dans l'attente
Du vent qui l'étreindra
Comme une amante de passage
Et la consumera dans ses bras

Où s'achèvent les voix lointaines
Comme des sirènes de la désolation
Qui se brisent en rage
Sans même un nom
Pour articuler le cri
Sur leurs bouches de carton-pâte
N'en finissant de mourir

[ZONDER TITEL]

ik loop langs het berouw van de wegen
de scheuren in het landschap
de diagonaal van de gekken
de kreuken in het blad
de breuk in de redeneringen
de bochten van de geest
ik stap om de paden uit te wissen
ik vermorzel de mieren van de tijd in mijn vuisten
ik spreek zonder gids en voel me somber gestemd
over het geheim van de woorden die me voorafgaan
vertreder met passen ontaard
door de nabijheid van insecten en onkruid
gluurder in het door het licht van andere oorden uitgeboorde hart
neergestorte die tot de afgrond praat om zijn val te vertragen
naar het schijnt zijn er diep in de wouden
deuren die knarsen
dus ruk ik op wurgende strop
tussen de bomen met hun kromme vingers
de leerling gehangene sleept zijn koord mee
mijn geslacht schreit op de dode stammen
een voor een verdwijnen de stemmen
en op mijn nevelige gezicht
ontbloot zich het blauwe
maantje van mijn glimlach
terwijl enjambementen
zigzags sprongen en capriolen
de hak vastbinden aan de tak
in de dialoog waar mijn stilte binnendringt

[UNTITLED]

along the repentance of highways
the rifts in the landscape
the diagonals of madmen
the folds in the page
the breaks in logic
the curves of the mind
I walk to erase the paths
I grasp the ants of time in my fists
I speak unguided to darken myself
with the mystery of the words that precede me
trample with corrupted steps
through the neighbouring weeds and insects
a voyeur with a heart pierced by the light from elsewhere
plummeting talking to the abyss to stay his fall
apparently in the depths of forests
doors creak
so I move ahead like a slipknot
among the hooked fingers of the trees
the hanged apprentice drags his rope
my sex weeps over the dead trunks
the voices fade away one by one
and on my cloudy face
the small blue moon
of my smile strips down
while enjambments
zigzags leaps and gambols
bind irrelevancies together
in the dialogue to which my silence invites them

[SANS TITRE]

je longe le repentir des routes
les déchirures du paysage
la diagonale des fous
les pliures de la page
la fracture des logiques
les courbures de l'esprit
je marche pour effacer les chemins
je serre les fourmis du temps dans mes poings
je parle sans guide pour m'assombrir
du mystère des mots qui me précèdent
piétineur aux pas corrompus
par le voisinage de la mauvaise herbe et des insectes
voyeur au cœur vrillé par la lumière des ailleurs
précipité qui parle à l'abîme pour ralentir sa chute
il paraît qu'au fond des forêts
grincent des portes
alors j'avance en nœud coulant
parmi les arbres aux doigts crochus
l'apprenti pendu traîne sa corde
mon sexe pleure sur les troncs morts
les voix s'éloignent une à une
et sur ma face nuageuse
la petite lune bleue
de mon sourire se dénude
tandis qu'enjambements
zigzags bonds et gambades
ligotent le coq et l'âne
dans le dialogue où s'invite mon silence

[ZONDER TITEL]

zult u me daar ontdekken
op de weg van de wijkende einders
van de verten die bij elke stap slinken
verder dan het kruis van gepolijste steen
door de lippen van de zieke pelgrims
over de oevers
waar de malloot elke golf noemt
en de vrouwen op de rotsen miskramen krijgen
voorbij het grazige graf van de mismaakte schurk
voorbij het knarsen van de verlaten schommel
meer naar het noorden meer naar het zuiden
op het eind van de bedding van dode riviertjes
en de oude muren van het keizerrijk
achter de laatste rookwolk van de wouden die wegvliegen
voor de eerste schim van de stoet die de geest begeleidt
van de voorouders in vioolkisten
aan de voet van de laatste instortende treden
voorafgaand aan de suïcidale last van het paard
en de duikvlucht van de arend in de vlammen
in de rovende afstand
in het doelwit dat geen verlangen ooit vervullen kan

[UNTITLED]

will you discover me down there
on the highway of vanishing horizons
distances which dwindle at every step
further than the stone cross polished
by the lips of sickly pilgrims
beyond the shores
where the tousled madman names each wave
and women abort on the rocks
after the grassy tomb of the disfigured bandit
after the creaking of the abandoned swing
farther north farther south
at the end of the bed of dead streams
and of old imperial walls
behind the cloud of smoke from forests disappearing skywards
before the first shadow of the cortege carrying
the spirit of the ancestors in violin-cases
at the foot of the last crumbling stairways
in advance of the horse's suicidal charge
and the eagle's dive into the flames
in the distance that deprives
at the focal point that no desire ever exhausts

[SANS TITRE]

me découvrirez-vous là-bas
sur la route des horizons qui fuient
des lointains qui s'amenuisent à chaque pas
plus loin que la croix de pierre polie
par les lèvres des pèlerins malades
par-delà les rivages
où l'échevelé nomme chaque vague
et les femmes avortent sur les rochers
après le tombeau d'herbe du bandit défiguré
après les grincements de la balançoire abandonnée
plus au nord plus au sud
au bout du lit des torrents morts
et des vieux murs d'empire
derrière le dernier nuage de fumée des forêts qui s'envolent
devant la première ombre du cortège convoyant
l'esprit des ancêtres dans les étuis des violons
au bas des dernières marches qui s'effondrent
en avance sur la charge suicidaire du cheval
et la plongée de l'aigle dans les flammes
dans la distance qui prive
au point de mire qu'aucun désir jamais n'épuise

[ZONDER TITEL]

bezeten door het witte masker van de mime met starre lippen
die evenzeer straalt onder gejuw als onder applaus
heb ik mijn kennis gevoed met de tandeloze komma van duivels in een doosje
de maanzieke grimas van de kat die weet te verdwijnen
het lelijke gebroddel dat het gezicht vormt van het lachende monster
dat tijdens een schipbreuk uit de kermiskooi kon ontkomen
trok ik het vonnis in twijfel van de klamp op de wang van de engelen
en de fijne mechaniekjes die de kaken
van verongelukten hechten met een wirwar van elastiekjes
u kunt de draad volgen van de kluchten
de narcotische farcen en de criminele verzinsels
waarmee ik mijn gezicht heb getekend
maar u zult niet te weten komen waarom ik
van de verste woestijnen van de weemoed
tot de hoogste paleizen in Europa
de vreemde manie bewaar het verwerpelijke gebrek
van de deerne met tranen van sperma
mascotte van het *Apollonide*-bordeel
die als een joker schoof om het spel te vervalsen
een vleesetende roos de vervloekte troef van de gekkin
die nooit ophield met lachen

[UNTITLED]

haunted by the white mask of the mime-artist with fixed lips
radiant at boos as well as cheers
I have fed my knowledge with the toothless comma of a jack-in-a-box
the crescent-moon grimace of a disappearing Cheshire cat
the awful scrawl which serves as a face to the grinning monster
rescued from a circus cage by a shipwreck
I have questioned the sentence of flick-knives on angels' cheeks
and the delicate mechanisms that hold
the jaws of accident victims in a tangle of elastic bands
you can follow the thread of vaudevilles
of narcotic farces and criminal fantasies
thanks to which I have designed my face
but you will never know why
from the furthest deserts of melancholia
to the highest palaces in Europe
I retain the strange mania the contemptible quirk
of that tart with tears of sperm
the mascot of the *Apollonide* brothel
that slipped like a joker distorting the deal
a carnivorous rose the blasted trump of the madwoman
who has never stopped smiling

[SANS TITRE]

hanté par le masque blanc du mime aux lèvres figées
rayonnant sous les huées comme sous les applaudissements
j'ai nourri mon savoir avec la virgule édentée des diables en boîte
la grimace lunaire d'un chat qui sait disparaître
l'affreux gribouillage qui sert de face au monstre rieur
sauvé des cages de foire par un naufrage
j'ai questionné la sentence des crans d'arrêt sur la joue des anges
et les fines mécaniques qui maintiennent
les mâchoires d'accidentés dans un embrouillamini d'élastiques
vous pouvez suivre le fil des vaudevilles
des farces narcotiques et des fantaisies criminelles
grâce auxquels j'ai dessiné mon visage
mais vous ne saurez pas pourquoi
des plus lointains déserts de la mélancolie
jusqu'aux plus hauts palais d'Europe
je garde l'étrange manie le méprisable travers
de cette gaupe aux larmes de sperme
mascotte de l'Apollonide
qui glissait comme un joker pour fausser la donne
une rose carnivore l'atout maudit de la folle
qui n'a jamais cessé de sourire

Yekta

HET KERKHOF VAN DE ZEEMONSTERS

gestrikt door het rif in mijn nietige kreek boen ik de pantsers de ruggengraten die ik vond in het zand restanten van overwonnen fabeldieren hier op de oevers tussen het vaatwerk van ys en de zeilen van spookschepen mijn dagboek verzint een allure een figuur voor de wezens van de diepte en in mijn dromen glinstert het pad dat hen hiernaartoe heeft gebracht in de diepste aders van het klif glijd ik door gangen van bizarre skeletten gehuld in algen die werden vergaard door de golven en in juwelen van schuim die de wind veilt en verramsjt glijp ik door het labyrint van de stad van de doden die nooit hebben geleefd onder de roerloze vlucht van de buizerds die zich in de blote alkoven van de grotten hebben genesteld waar andere beeldhouwers met een hoofdtooi van kwallen en gebocheld door het labeur chimaeren achterlieten die ze ontrukten aan de zee voor die hun karkassen met verwante skeletten vermengde

THE SEA-MONSTER'S CEMETERY

caught by the reefs in my creek confined I polish shells dorsal spines discovered in the sand like the remains of legendary creatures conquered on these shores between crockery from Ys and sails from condemned vessels my log-book invents a gait a face for beings from the deep and in my dreams sparkles the track which has led them here as far as the farthest veins of the cliff I slip through the galleries of fantastic skeletons dressed in suits of seaweed gleaned from the waves and in spindrift jewels that the wind sells off by public auction I slip through the labyrinths of the city of the dead who have never lived under the motionless flight of buzzards nesting in the bare alcoves of grottos where other sculptors their heads bedecked with jellyfish hunchbacked from hard work left the pipe dreams they could salvage from the sea before it could mix their carcasses with those they resembled

LE CIMETIÈRE DES MONSTRES MARINS

captif des récifs dans ma crique confiné je brique carapaces épines dorsales trouvées dans les sables comme les restes d'êtres légendaires vaincus en ces rivages entre vaisselle d'ys et voiles de vaisseaux maudits mon journal invente une allure une figure aux êtres de l'abysse et dans mes rêves scintille le chemin qui les a menés jusqu'ici jusqu'aux plus lointaines veines de la falaise je glisse par des galeries de squelettes fantastiques vêtu des costumes d'algues glanées par les vagues et des bijoux d'écume que le vent brade à la criée je glisse par les dédales de la cité des morts qui n'ont jamais vécu sous le vol immobile des buses venues nicher dans les alcôves nues des grottes où d'autres sculpteurs coiffés de méduses bossus par la besogne laissèrent les chimères qu'ils purent arracher à la mer avant qu'elle ne mêle leur carcasse à celles qu'ils rassemblaient

HET GRAF VAN DE SOLDAAT

Twee raven op de tak mijn ogen diep
in de buik en de winter verstroot me
over alle paden schilfers van schors
mijn lichaam samengebonden dorre
bladeren mijn jas wappert aan de bult
op een dode boom de sikkel van een
blote sabel blinkt aan zijn riem en wie
dichterbij komt kan de wind horen die
nog altijd de naam van mijn vijanden
fluit de winter verbergt me in zijn wol-
len wolken in de mazen van zijn bevro-
ren meren hij verbergt me in de rook
van de dorpen en in het schijnsel van
de maan op de sneeuw hij verbergt
me in het zweet dat over het gezicht
van de jagers stroomt in het bloed dat
stolt op de keel van het wild en ook
wanneer onder het tingen van een ge-
barsten klok de vogelvanger der zielen
aan de rand van mijn graf komt zitten
raap ik me bijeen waar ik ook ben keer
ik terug soldaat van de rampspoed die
kruipt naar de dode boom waar mijn
wapens op me wachten ik raap me
bijeen want ik weet dat de tijd is ge-
komen om de strijd weer aan te vatten

THE SOLDIER'S TOMB

two crows on the branch my eyes in
the pit of their bellies and winter scat-
ters me along every path shavings of
bark my body bundles of dry leaves
my greatcoat floats on the crook of a
dead tree the crescent of a naked sa-
bre shines at its belt and those who
approach it can hear the wind still
whistling the name of my enemies the
winter hides me in its fleecy clouds in
the mesh of its frozen lakes it hides me
in the smoke from villages and in the
moon's reflections on the snowfields
it hides me in the sweat dripping from
hunters' faces in the blood congealed
on the throat of their prey and then
when in the clack of cracked bells
the bird-seller of souls on the edge of
my tomb comes to sit I collect myself
together wherever I am and return
as a soldier from the disaster crawl-
ing towards the dead tree where my
weapons are waiting I collect myself
together as I know that the time has
come to resume the struggle

LA TOMBE DU SOLDAT

deux corbeaux sur la branche mes
yeux au fond du ventre et l'hiver me
disperse par tous les sentiers copeaux
d'écorce mon corps liasses de feuilles
sèches mon manteau flotte à la corne
d'un arbre mort le croissant d'un
sabre nu brille à sa ceinture et ceux
qui s'en approchent peuvent entendre
le vent qui siffle encore le nom de
mes ennemis l'hiver me cache dans
ses nuages de laine dans les mailles
de ses lacs gelés il me cache dans la
fumée des villages et dans les reflets
de la lune sur les névés il me cache
dans la sueur qui coule du visage des
chasseurs dans le sang qui se fige sur
la gorge du gibier et puis lorsque dans
un cliquetis de carillon fêlé l'oiselier
des âmes au bord de ma tombe vient
s'asseoir je me rassemble où que je
sois je m'en reviens soldat du désastre
rampant vers l'arbre mort où m'at-
tendent mes armes je me rassemble
car je sais qu'est venu le temps de re-
prendre le combat

This project has been funded with support from the European Commission. This publication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

© original poems: Yekta

© translations into Dutch: Kateljine De Vuyst

© translations into English: Roger Little (p. 3, 9, 13, 17, 21, 25, 33 and 35), Jan Owen (p. 5), Donald Winkler (p. 7).

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from Poëziecentrum vzw, Vrijdagmarkt 36, 9000 Ghent, Belgium.

Graphic design: ruttens-wille

Print: Drukkerij De Windroos, Beernem

D/2016/3962/11

ISBN 978-90-5655-416-3

www.poeziecentrum.be

www.versopolis.com

VERSOPOLIS

where
poetry
lives

With the support
of Creative Europe
Programme of the
European Union

De Franse dichter en muzikant Yekta werd geboren in la Vallée aux Loups nabij Parijs. Tussen 1998 en 2002 trad hij op met het Actuel Free Théâtre en werkte hij samen met regisseur Claude Bernard. Daarnaast speelde hij ook met twee vrienden in een band, Librorbite genaamd. Deze groep creëerde een mix van poëzie, fotografie, schilderkunst, muziek en theater. Zijn debuut als dichter maakte Yekta in 2006 in tijdschriften als *Pyro* (Editions du Grand Incendie), *Avel IX*, *Bacchanales*, *Le Sabord* en *Voix d'encre*. In 2009 was hij gedurende drie maanden gastschrijver in Eu (Normandië). Hij heeft reeds deelgenomen aan internationale poëziefestivals in Charville-Mézières en Namen. Tijdens zijn optredens werkte hij met bekende muzikanten zoals Jean-Marc Wadel en Pierre Cussac.

Sinds 2014 is Yekta jurylid van de Prijs voor Prozagedichten, die jaarlijks georganiseerd wordt door de Association des amis de Louis Guillaume. Verder is hij betrokken bij het Frans-Engelse Poëziefestival en neemt hij verschillende taken op zich voor het bijbehorende magazine, *La Traductière*.

Als componist, auteur, gitarist, pianist en zanger werkt Yekta mee aan diverse projecten die gelinkt zijn aan poëzie. Momenteel werkt hij aan een cd die zijn volgende bundel (Transignum editions) zal begeleiden.

Born in 1979 in la Vallée aux Loups, near Paris, Yekta is a French poet and musician. From 1998 to 2002 he performed on stage with the Actuel Free Théâtre and worked with director Claude Bernard. He also performed with two friends in a band called Librorbite, which mixes poetry, photography, painting, music and theater. He was first published in 2006 in publications such as *Pyro* (Editions du Grand Incendie), *Avel IX*, *Bacchanales*, *Borborygmes*, *Commune*, *La Passe*, *Le Sabord*, *Sarrazine* or *Voix d'encre*. In 2009 he was writer in residence in the Norman city of Eu for three months. He participated in international festivals in Charville-Mézières and Namur. During his performances, he collaborated with Canadian band LES PAÏENS and other famous musicians like Jean-Marc Wadel, Jean-François Pauvros or Pierre Cussac.

Since 2014, he is member of the jury for the poem in prose Prize organised by the Association des amis de Louis Guillaume. He is involved in the French-English Poetry Festival and assumes several tasks in its magazine, *La Traductière*.

As a composer, author, guitarist, pianist and singer, Yekta collaborates in several projects linked to poetry. He composed the music for the videopoem STATUE directed par Nicolas Sandanassamy, and is working on a CD which will accompany his next book (Transignum editions).

Yekta (1979, Frankrijk) is een van de veelbelovende dichters die werden geselecteerd voor Versopolis, een project dat de Europese uitwisseling van veelbelovend dichttalent wil bevorderen.

Versopolis is een samenwerkingsverband van 13 poëziefestivals en literaire organisaties uit verschillende landen van de EU. Versopolis promoot de fysieke uitwisseling van veelbelovend dichttalent op Europese poëziefestivals en bouwt een digitaal platform uit waar het brede publiek kan kennismaken met de geselecteerde dichters en de deelnemende partnerorganisaties.

Tijdens het tweede projectjaar zal Versopolis 93 Europese auteurs en hun poëzie promoten onder het motto 'where poetry lives'.

De Vlaamse partner van Versopolis is Poëziecentrum, dat in samenwerking met Felix Poetry Festival vijf dichters uit de Versopolis-poule op het jaarlijkse festival voorstelt.

Yekta (1979, France) is one of the promising poets selected for Versopolis, a project that aims to promote the exchange of poetic talent in Europe.

Versopolis is a collaborative venture of 13 poetry festivals and literary organisations from various EU countries. Versopolis promotes the physical exchange of poetic talent at European poetry festivals and is developing a digital platform where the public at large can get acquainted with the poets selected and the participating partner organisations.

During the second year of the project, Versopolis will promote 93 European authors and their poetry under the motto 'where poetry lives'.

The Flemish partner of Versopolis is Poëziecentrum which, in collaboration with the Felix Poetry Festival, will be presenting five poets from the Versopolis group at the annual festival.